U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **1) Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a **2) Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích**, se sídlem Sukova třída 1556, Pardubice, proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2016, čj. 4 As 53/2016 – 10 a proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích o předložení věci sp. zn. 52 A 1/2016 Nejvyššímu správnímu soudu, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 5. 5. 2016, čj. 52 A 50/2016 - 9,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal *„správní žalobu“* proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2016, čj. 4 As 53/2016 – 10 a proti *„usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích o předložení sp. zn. 52 A 1/2016 Nejvyššímu správnímu soudu jako kasační stížnost“*.

[2] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 5. 5. 2016, čj. 52 A 50/2016 – 9 žalobu odmítl s poukazem na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dovodil, že žaloba nesměřuje proti rozhodnutí správního orgánu, ale proti rozhodnutí soudu vydaného podle soudního řádu správního, tedy mimo rámec § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proti němu se nelze bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Současně s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu shledal, že ze strany žalobce se jedná o zneužití práva na soudní ochranu. Dále doplnil, že usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích o předložení věci sp. zn. 52 A 1/2016 Nejvyššímu správnímu soudu nebyl nikdy soudem vydáno.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) se proti usnesení krajského soudu bránil podáním ze dne 6. 6. 2016 označeným jako *„zmatečnost usnesení ČR - Krajského soud v Hradci Králové -*

pobočka v Pardubicích čj. 52 A 50/2016 - 9“, které doplnil podáním ze dne 24. 7. 2016, označeným jako „*správní žaloba proti usnesení ČR - Krajského soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 5. Května 2016, čj. 52 A 50/2016 - 9*“. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel namítal, že ve věci jednal nezákonný a vyloučený soudce, protože z odůvodnění usnesení je „*objektivně zřejmé nepřátelské chování JUDr. Jana Dvořáka, JUDr. Petry Venclové Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtka vůči žalobci*“. Uvedl, že „*rozhodnutí o usnesení čj. 52A 50/2016 - 9 nepatří do pravomocí Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích. O usnesení rozhodoval nepříslušný úřad.*“ Výslovně namítl podjatost uvedených soudců krajského soudu.

[5] Vytýkal také, že krajský soud v záhlaví napadeného usnesení v rozporu s podanou žalobou úmyslně zaměnil označení žalovaného, předmětu řízení i druhu žaloby. Namísto „*ČESKÁ REPUBLIKA - Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, IČO:0215716, zastoupený předsedou JUDr. Janem Dvořákem, Sukova třída 1556, PSČ 530 96 Pardubice, o zmatečnost usnesení ČR-Nejvyššího správního soudu ze dne 18.3.2016, čj. 4As 53/2016 - 10*“ krajský soud označil za žalovaného Nejvyšší správní soud a podání stěžovatele jako žalobu proti usnesení Nejvyššího správního soudu. Napadené usnesení považuje za „*zmatečné, nepřezkoumatelné, v rozporu s dobrými mravy, Ústavou ČR a zákony ČR*“. Stěžovatel závěrem vyslovil nesouhlas s projednáním kasační stížnosti bez nařízení jednání. V podání ze dne 24. 7. 2016 stěžovatel doplnil, že z procesní opatrnosti namítá nesplnění podmínek pro vydání usnesení čj. 52 a 50/2016 – 9 ze dne 5. 5. 2016 a opětovně namítl podjatost výše uvedených soudců krajského soudu.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil podání stěžovatele ze dne 6. 6. 2016 podle jeho obsahu (§ 41 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 a 120 s. ř. s.) jako kasační stížnost a doplňující podání ze dne 24. 7. 2016 jako její doplnění. Stěžovatel napadá rozhodnutí správního soudu (Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích) vydaného v řízení podle soudního řádu správního. Tento procesní předpis zakotvuje opravné prostředky, kterými se účastník řízení může bránit proti rozhodnutím vydaným krajským soudem. Opravným prostředkem, kterým stěžovatel může v nyní posuzované věci brojit proti usnesení krajského soudu, je kasační stížnost podle § 102 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení, neboť pouze v tom případě může přistoupit k věcnému přezkumu stěžovatelovy kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz např. řízení vedené u soudu pod sp. zn. 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 a desítky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává „*správní žaloby*“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví

pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o *„zjevně neúspěšné návrhy“* ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu či krajských soudů pak stěžovatel napadá dalšími *„správními žalobami“*, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi *„bludný kruh“*, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, čj. 2 As 162/2014 – 42, *„z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.“*

[9] V nynější věci stěžovatel brojil kasační stížností opět proti usnesení, kterým krajský soud odmítl jeho *„správní žalobu“* proti soudním rozhodnutím. Stěžovatel v ní však neuvedl žádné relevantní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu o nedostatku podmínek řízení. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[10] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v posuzované věci je stěžovatel opět veden snahou vést *„spor pro spor“*, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv. Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí *„situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené“*. Lze odkázat také na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008 – 74, č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[11] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci. V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v případě stěžovatele tyto výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy pouze rozehrávají písemný *„ping pong“* mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Výsledkem řízení pak bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku, případně odmítnutí kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, čj. 8 As 89/2015 - 19; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12). Předestřený postup je vyhrazen zcela výjimečným

případům, u nichž se běžný procesní postup jeví jako úplně neefektivní, a současně je zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. Tak je tomu i v nyní posuzované věci.

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s. K rozhodnutí o věci nebylo třeba nařizovat jednání ve smyslu § 109 odst. 2 s. ř. s.

[13] K námitce stěžovatele uplatněné v doplnění kasační stížnosti „z procesní opatrnosti“, v níž obecně namítl nesplnění podmínek pro vydání usnesení, Nejvyšší správní soud doplňuje, že tato byla uplatněna natolik obecně, že ji nelze podřadit pod žádný z důvodů kasační stížnosti vyplývajících z § 103 odst. 1 s. ř. s. a z uvedeného důvodu ji také nelze blíže (než v odpovídající míře obecnosti) vypořádat. Měl-li snad stěžovatel na mysli zpochybnění formy rozhodnutí, jímž soud odmítl jeho „správní žalobu“, tato forma vyplývá z § 46 odst. 1 s. ř. s., aniž měl krajský soud možnost volby, zda v daném případě rozhodne usnesením či rozsudkem.

[14] Pouze pro úplnost soud doplňuje, že namítl-li stěžovatel také podjatost soudců krajského soudu, kteří ve věci rozhodli, soud tuto námitku posoudil jako opožděnou. Jednou z podmínek pro rozhodnutí soudu o vyloučení soudce z projednávání a rozhodování určité věci podle § 8 odst. 5 s. ř. s. je skutečnost, že je řízení o této věci stále vedeno a že o věci samé nebylo ještě rozhodnuto. I pokud by stěžovatel zamýšlel předmětnou námitkou uplatnit námitku zmatečnosti řízení před krajským soudem, nemohla by být úspěšná. Podjatost soudce totiž nelze namítat z důvodu jeho postupu a rozhodování ve věci projednávané soudem, což je stěžovateli známo i z dřívějších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení ze dne 17. 7. 2014, čj. Nao 232/2014 – 18, ze dne 19. 6. 2014, čj. Nao 239/2014 – 28, ze dne 27. 11. 2013, čj. Nao 90/2013 – 43, ze dne 31. 10. 2013, čj. Nao 55/2013 – 54 nebo ze dne 21. 10. 2014, čj. 8 As 136/2014 – 67).

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. října 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu